

ŠO IŠIDA JOŠ JEDNA MACA NA RECEPT

Prevela s japanskog
Maša Medić

 Laguna

Naslov originala

Syou Ishida

猫を処方いたします。2

NEKO WO SHOHO ITASHIMASU. 2

Copyright © 2023 by Syou ISHIDA

c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan.

First published in Japan in 2023 by PHP Institute, Inc.

Serbian translation rights arranged with PHP Institute,
Inc. through Emily Books Agency Ltd. and Corto
Literary d.o.o.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

**JOŠ JEDNA
MACA NA
RECEPT**

SADRŽAJ

Prvo poglavlje.	9
Drugo poglavlje.	71
Treće poglavlje	103
Četvrto poglavlje	151
<i>O autorki</i>	<i>211</i>

Iznenada je osetila vlažnu zemlju pod nogama.

Moe Otani se osvrnula oko sebe. Nije ni primetila kada je zalutala u mračnu uličicu. Do malopre je šetala kroz gužvu u Kavaramaćiju, jednoj od najvećih trgovačkih ulica u Kjotu koja je uvek puna turista i omladine. Vršelo je od ranog popodneva pa sve do večeri.

Obično bi se posle predavanja na fakultetu pridružila s prijateljima toj gomili, svratila do kafića ili išla u kupovinu. Ali danas je bila sama.

Iako je krenula severno Ulicom Takojakuši kako bi izbegla hordu ljudi, odjednom se našla na mestu koje joj nije bilo poznato. Nalazila se u slepoj uličici i nije prepoznavala oronulu zgradu koja se nadvijala nad njom. Ulaz u zgradu bio je otvoren i nazirao se vrlo dugačak hodnik.

„Gde li sam to?“, promrmljala je u pustom ćorsokaku. Baš je rasejana. Zato su joj govorili da je nepouzdana i trapava. Ali još nikada joj se nije dogodilo da se tako zamisli i omaši put. Postidela se same sebe i duboko je uzdahnula.

Razmišljala je da izbegne raskid tako što će otići negde da ubije vreme. Mogla bi da ode kod drugarice kući, da se žali i kuka i da se pravi kao da ništa ne zna. Da, najbolje bi bilo da se pravi da ništa ne zna. Da li će tako uspeti da odloži raskid? Ili će on ipak sve okončati preko telefona? To bi verovatno manje bolelo.

Moe je nepomično stajala, ne odvajajući pogled od mračne zgrade. Volela bi da se situacija preokrene dok čeka u uličici punoj vlage. Kad bi samo neko božansko biće moglo da mahne čarobnim štapićem i pomogne joj da spreči raskid. Želela je da pobjegne od ove neprijatnosti na bilo koji način. Želela je da okrene glavu na drugu stranu.

Zbog ovog besmislenog odlaganja bila je sve tužnija. Nimalo nije bila srećna što će se videti posle dužeg vremena. Zapravo, želela je da ne dođe. Šmrknula je i okrenula leđa zgradi na kraju ulice. Tada je začula tih glas.

„Hej, ti.“

Okrenula se, ali nije bilo nikoga. Ponovo je začula glas iz daljine. Dopirao je s nekog visokog mesta. Moe je podigla pogled i osmotrila oronulu zgradu koja se uzdizala ka maglovitom nebu. Prozor na samom vrhu je bio otvoren – bio je to četvrti ili peti sprat. Bilo je prilično visoko. Na njeno iznenađenje, neko je virio odande.

„Ovde, ovde.“ Osoba joj se opet obratila. Zbog svetla u pozadini nije bila sigurna, ali joj se činilo da tamo stoji muškarac. Imao je piskutav nazalni glas i bio je odeven u belo. Moe je zaprepašćeno zinula i zadržala dah kada je muškarac isturio ceo gornji deo tela kroz prozor.

„Pazite, to je opasno!“

„Ne, ne, nisam opasan. Ja sam dobar čovek.“

Nije mogla da mu vidi izraz lica, ali joj se činilo da se smeje. Sigurno se njoj obratio, jer je Moe bila jedina u uličici. Njegov glas je dopirao s visine, a po izgovoru se čulo da je iz Kjota. „Kad ste već došli dovde, popnite se. Ja sam na poslednjem spratu, pretposlednja vrata u hodniku. Ne ustručavajte se.“

„N... ne, ne ustručavam se.“

„Da siđem onda ja do vas? Bilo bi malo teško, ali nije nemoguće skočiti dole. Ili možda ipak jeste? Ne, ne, mogao bih. Da probam? Ne košta me ništa“, rekao je i nagnuo se kroz prozor. Moe se trgnula i glasno uzviknula ne bi li ga zaustavila.

„Čekajte! Ne morate da dolazite!“

Uspaničeno je uletela u skućenu zgradu. Mahnito se pela stepenicama do poslednjeg sprata i otvorila vrata pretposlednjeg stana. Metalna vrata su, isto kao i zgrada, bila stara i delovala su teško, a farba se na njima ljuštila. Uporno je kucala, ali nije bilo odgovora. Sve ovo bilo joj je sumnjivo i pomalo strašno, ali način na koji je muškarac pričao zvučao joj je blesavo i nežno, kao da želi da je opusti.

Meni se obratio.

Moe se uhvatila za kvaku. Međutim, kada je pokušala da otvori vrata, brava je pružala otpor. Pokušavala je sve dok vrata nisu popustila. Zaista jesu bila teška, i morala je da ih otvori obručke.

Za razliku od ustajale atmosfere u zgradi, prostorija koja se ukazala pred njom bila je lepo osvetljena. Ušla je i odmah naišla na mali šalter.

Aha, ovo je bolnica, pomislila je i zavirila iza šaltera. Videla je samo jednu fotelju, ali nije bilo nikoga.

„Izvinite“, rekla je, ali nije bilo odgovora. *Šta li se desilo s onim čovekom?* Još jednom je uzviknula isto, i ponovo joj niko nije odgovorio.

Nije valjda stvarno skočio? Načuljila je uši dok joj je srce snažno lupalo, ali se sa ulice nisu čule ni sirene ni galama. U prostoriji nije bilo ničeg neobičnog i vladala je tišina.

Krenula je ka izlazu, a onda začula oštar ženski glas.

„Doktore Nike, šta se dešava?“

Iz dna prostorije je dopirao glas pun besa, pa je Moe zaključila da se iza nalazi još jedna prostorija i krenula je ka njoj. Kroz poluodškrinuta vrata ugledala je ženu u medicinskoj uniformi, koja je stajala s rukama na bokovima, gledajući nekoga odozgo.

„Ne možete tek tako da pozovete nekoga s ulice. Imate li toliko slobodnog vremena? Nemate pametnija posla?“

„Nemoj da se ljutiš“, rekao je onaj isti muški glas. „Došla je čak dovde, a onda se zamalo vratila kući. Zašto je ne bih saslušao bar nakratko?“

„Ne. Važan pacijent, koji ima zakazano, još nije stigao, a vi puštate druge preko reda.“

„Okej... Ali pacijent nikako da dođe, a ja nemam šta da radim.“

„Dakle, zaista nemate pametnija posla.“

Moe se malo pomerila i uočila čoveka nezgrapne građe. Bio je to lekar od tridesetak godina, u belom mantilu, koji joj je delovo nežno i ljubazno. Podigao je glavu i pogledi su im se susreli.

„Ah, izvolite, izvolite. Slobodno uđite.“ Lekar se nasmehio, kao da mu je laknulo. Medicinska sestra se okrenula ka Moe. Bila je bleđa i lepa, prozirnih očiju. Činilo

se da je malo starija od Moe i da ima možda dvadeset pet godina. Na njenom namrštenom licu nije bilo ni traga dobrodošlice.

„Ja sam...”

„Uđite, molim vas. Sedite“, rekao je doktor veselo.

Pre nego što je Moe ušla u ordinaciju, medicinska sestra je dignutog nosa izletela iz prostorije u kojoj su se nalazili samo sto i stolica jednostavnog dizajna, i računar. Sela je pitajući se – kakva je uopšte ovo grana medicine? Mesto je ličilo na bolnicu, ali nije bilo ni jednog jedinog instrumenta.

Radoznalo se osvrtała oko sebe, a doktor se vedro nasmešio.

„Ha-ha-ha, ne obazirite se na nju. Čitose ima oštar jezik, ali ume da bude fina. Ovo je bolnica *Nakagjo Kokoro*. Kao što vidite, radimo samo sestra i ja. Zato trenutno ne primamo nove pacijente, ali napravićemo izuzetak za vas, kad ste već došli dovde.“

Bolnica... Nakagjo Kokoro?

Moe je bila u šoku.

„Ja nemam brige o kojima treba da pričam s terapeutom.“

„A-ha-ha“, doktor se grohotom nasmejao. Nastavio je, ne obraćajući pažnju na Moe i njen začuđen izraz lica. „Svejedno, došli ste ovde, zar ne?“

„Nisam došla sama. Pozvali ste me, a bila sam i radoznala.“

„Neki ljudi ne dođu, čak ni kad ih pozovem. Ako i dođu, ne usude se da uđu. Vi ste došli svojevolljno. Svojim nogama ste se popeli uz stepenice i svojim rukama ste otvorili vrata. Da to iskreno niste hteli, ni ruke ni noge vam se ne bi pomerili. Hajde da vidimo sad.“ Doktor se okrenuo ka stolu i kuckao po tastaturi.

Pregled je zaista počeo, a Moe nije bila nimalo spremna.

Nikada do sada nije posetila ni psihološko savetovaništvo za studente, pa joj je ovo bio prvi susret s terapeutom. Štaviše, nikada joj nije ni palo na pamet da svoje brige iznese nekom drugom.

„Vaše ime i godine.“ Doktor je bio mlad i delovao je opušteno, a njegov nežan naglasak polako je brisao granicu između njih dvoje.

„Moe Otani, uskoro ću napuniti dvadeset godina.“

„Zbog čega ste došli?“

„Zbog čega...“

Izgledam li kao da me nešto muči? Kao da imam probleme?

Istina je da je do malopre bila zaokupljena brigama, ali to su bile puke dosadne sitnice. Ne bi trebalo da opterećuje doktora time.

Trenutno joj je teško, ali je bila uverena da će ta osećanja nestati samo ako ih zadrži za sebe, pa zato nije imala potrebu da ih izgovori.

Htela je da kaže doktoru kako se oseća dobro, a onda ga je pogledala. Nije se činilo da je na oprezu, već naprotiv – kao da očekuje zabavnu priču. Imao je neobične oči. Kao da ga se ništa od ovoga nije ticalo, a ipak je gledao pravo u nju. Moe je tiho progovorila:

„Ne želim da se rastanem od osobe koju volim.“

„Razumem.“ Doktor je klimnuo glavom osmehujući se. „Prepisaću vam mačku. Čitose, donesi mačku!“ Okrenuo se ka zavesi u dnu ordinacije i medicinska sestra je ponovo ušla, i dalje nezadovoljna i namrštena.

„Doktore Nike, ova mačka mora da se drži pod kontrolom.“

„Da, u pravu si. Sve znaš, Čitose. Ništa manje nisam ni očekivao. Klinika bi propala bez tebe.“

„Hm, kakva laž“, rekla je medicinska sestra, mada nije izgledala nezadovoljno. Na sto je spustila transporter i vratila se iza zavese.

Šta se ovo dešava?

Moe je i dalje stajala iznenađeno kad je doktor okrenuo plastični transporter s mrežom sa strane. Pogledala je unutra.

Tu je mačka.

„Šta? Mačka?“

„Tako je. Ovo je mačka“, izgovorio je doktor ponosno. Moe se nagnula i oprezno provirila. Smeđa sa crnim prugama, velikim trouglastim i uspravljenim ušima, oštrog lica i čvrsto stisnutih vilica. To je bila samo mačka, ali elegantna i lepa.

„Kakva divna mačka...“

„Zar ne? Hajde da je izvadimo“, rekao je doktor i otvorio vratanca transportera. Maca se izvila poput talasa i izašla. Nije bila velika. Moe je nesvesno stavila šake na obraze kada je videla šare na njenom telu.

„Vau, leopard-print! Preslatka je.“

„Da, ista šara koja se često viđa na odeći bakica iz regije Kansai. Kada bakice to nose, drugima izgledaju kičasto i neukusno odevene, ali na mačkama to deluje ljupko. Ova maca je još mala. Kako bude rasla, sve će više ličiti na bakicu. Uzmite je na nedelju dana... Hm, šta?“

Mačka s leopardskim šarama sedela je mirno poput statue. Širom je otvorila oči i netremice posmatrala doktora. On joj se približio i svoj nos priljubio uz njenu njušku.

„Bakice iz Kansaija – ne? Samo bakice iz Osake, kažeš? Aha, ne možemo tu da uvrstimo ceo Kansai. Izvini, izvini. Moja greška.“ Doktor se nasmešio, a mačka se sama vratila u transporter, kao da su stvarno završili razgovor.

„Uzmite na nedelju dana ovu mačku nalik bakici iz Osake. Napisaću vam recept, a na šalteru ćete dobiti sve što je potrebno. To bi bilo sve.“ Doktor joj je uručio recept i blokče za beleške. Moe je imala jednu sličnu sveščicu kod kuće. Ali namrštila se kada je uzela papire. Na korici je pisalo *Evidencija lekova*, ali je naslov bio precrtan crnim linijama i pored je bilo dopisano: *Evidencija mačaka*. Izgledalo je kao dečja škrabotina.

„Molim vas da svakog dana pratite i zapisujete šta jede i izbacuje.“

„Šta jede... I šta izbacuje?“

„Da, to je osnovno – ono što uđe mora i da izađe. Detaljno navodite gde i kako. Vodite računa da konzumiranje i pražnjenje teku glatko.“

„Čekajte malo. Da li mi to govorite da nosim ovu mačku kući?“

„Baš tako“, doktor je ležerno odgovorio. Moe je ostala bez teksta. Nije tako lako mogla da prihvati brigu o mački. Snažno je odmahнула glavom.

„Ne, to nikako ne mogu da uradim.“

„A-ha-ha, ne morate da se ustručavate.“

„Rekla sam vam da se ne ustručavam. Nisam sigurna da mogu da se staram o mački...“ Obeshrabreno je pognula glavu, ali doktor nije nimalo obraćao pažnju na to. Uporno joj je u ruke gurao transporter sa šarenom mačkom.

„Evo. Sada ste član grupe bakica iz Osake. Zar to nije divno?“

Nije. Nije divno iz toliko razloga. Mi smo u Kjotu i ne volim odeću s leopard-printom. Ali štagod da kažem, ovaj doktor će se samo smejati.

Moe je pustila da joj misli odlutaju i, gotovo nesvesno, uzela je kofer i napustila ordinaciju. U čekaonici i dalje niko nije sedeo na jedinoj fotelji koja se u njoj nalazila.

„Gospođice Otani, izvolite ovde.“ Medicinska sestra joj je mahnula sa šaltera bledunjavom rukom. „Izdaću vam recept.“

Ponašali su se prema njoj kao da je u običnoj klinici, ali u takvoj klinici doktor je ne bi pozvao s prozora niti bi joj dao mačku. Predala je papirić medicinskoj sestri, a zauzvrat je dobila tešku papirnu kesu.

„Ovde su potrepštine. Unutra je i uputstvo, molim vas da ga dobro pročitate.“

Tu su bile dve činijice, plitka plastična kutija za posip i razne kesice. Moe je izvadila uputstvo i počela da čita.

„Ime: Kotecu. Mužjak, četiri meseca star, bengalski mačak. Hranu davati ujutru i uveče u umerenim količinama. Voda mora biti uvek dostupna. S vremena na vreme očistiti pesak. Mokri dva do četiri puta dnevno, a veliku nuždu vrši jednom do dvaput dnevno. Svaki put proveriti boju, miris, oblik i količinu. Kako bi se izbegli problemi sa urinarnim traktom, važno je obezbediti uslove za ekskreciju bez stresa, kako za mačka, tako i za čoveka. To je sve.“ Nekoliko puta je pročitala uputstvo.

Da li se ono što je doktor malopre rekao odnosilo na ekskreciju? Moe je pogledala medicinsku sestru, ali se ona uveliko bavila nekom drugom papirologijom.

„Izvinite, da li se pod ekskrecijom misli na odlazak u toalet?“

„Pitajte doktora za sve što vam nije jasno. Prijatno.“

„Piše za boju i miris...“

„Prijatno.“

„Misli se na izmet?“

„Prijatno“, medicinska sestra joj je nezainteresovano uzvratila i prestala da joj dalje odgovara. Nemajući druge, Moe je izašla iz klinike noseći transporter s mačkom, dok su je zidovi i hodnik stare zgrade vraćali u stvarnost. Zbog njene rasejanosti stvari su krenule vrlo čudnim tokom.

Nikakvo božansko biće nije mahnulo čarobnim štapićem i pomoglo joj da reši svoj problem, već joj je doktor prepisao mačku.

Moe nije mogla da proceni da li je situacija dobra ili loša. Prošla su tri sata otkako se vratila u stan. Možda je postojao neki razlog zbog kog se mačak nije ni približio svojoj kutiji s peskom.

„Hej, da li ti nešto smeta?“ Moe je, grleći jastuk, pričala sa svojim sagovornikom, mačkom Kotecuom, koji je poslušno sedeo i čistio svoje krzno. Moe je stajala po strani i pažljivo ga posmatrala.

Ovaj stan je iznajmio njen otac kada je Moe upisala studije u Kjotu i bio je vrlo prostran i uredan za studentkinju koja živi sama. Imao je mali hodnik koji je od ulaza vodio ka kuhinji i spavaćoj sobi. Kada se vratila kući, prvo je razmišljala gde će dopustiti mačku da se šeta. U kuhinji bi nešto mogao slučajno da pojede. Odlučila se za spavaću sobu, ali čim je zatvorila vrata, Kotecu je izleteo iz transportera i za tren oka se zavukao ispod kreveta. Bila je to nezamisliva brzina pred kojom je Moe bila nemoćna.

Legla je na pod i dozivala ga, ali on je samo nastavio da zuri u nju. Njegove trouglaste uši stajale su prave kao strele, a crne zenice bile su veoma izdužene. Odavale su veliku budnost.

Možda nema poente da ga dozivam, pomislila je Moe, pa je u činijice koje je dobila u klinici sipala hranu i vodu, i ostavila to kraj kreveta. Sedela je u tišini i čekala, kad je mačak polako krenuo da izlazi. Pojeo je svu hranu i mirno seo.

Moe je vrlo dobro znala da su mačke podjednako ljupke i hirovite, jer je imala jednu kod bake i deke. Ta mačka je bila debeljuškasta i mekana, a svaki put kada bi pokušala da je uzme u naručje, ona bi munjevito pobjegla. Istini za volju, nije Moe brinula o njoj, pa je zato sada osećala više nesigurnost nego nostalgiju.

U uputstvu je pisalo da je Kotecu četvoromesečni bengalski mačak. Krzno mu je bilo svetlobraon boje, a po licu i prednjim šapama bio je išaran tamnim štraftama. Na leđima je imao mnoštvo flekica, zbog čega je ličio na malog leoparda. Oko tih tamnosmeđih fleka bili su crni prstenovi, baš kao na leopardovom krznu. Sjajna, kratka dlaka isticala je ove šare.

Potražila je informacije o bengalskim mačkama na telefonu i saznala da su druželjubive, razmažene i živahne životinje sa odličnim refleksima. Krzno im je uglavnom smeđe, bele i sive boje, a Kotecuova boja bila je najpopularnija. Kad napune tri meseca, smatra se da postaju odrasle mačke, iako im se telo i ponašanje i dalje menjaju. Kotecu, koji je imao trideset centimetara u sedećem položaju, još se razvijao.

Onaj čudni doktor je rekao da će još rasti.

Pojeo je hranu i popio vodu. Međutim, nije se ni približio pesku koji mu je pripremila. Moe je ponovo pročitala uputstvo: „Mokri dva do četiri puta dnevno, a veliku nuždu vrši jednom do dvaput dnevno. Mislim da je u redu što i dalje nije kakio, ali do sada je trebalo bar jednom da piški. Hej, Kotecu. Hoćeš li u toalet? Je l' sve u redu?“

Tu su bile posude za hranu i vodu, a pored njih plitka plastična kutija. Dobila je najobičniju jeftinu kutiju koja se mogla naći u bilo kojoj prodavnici za kućne ljubimce. A tu je bio i pesak. Ustuknula je kada je otvorila kesu – istog trenutka se pred njom raspršio oblak prašine i šljunka. Imala je osećaj kao da gleda u drobljeni cement. Rasula je pesak po kutiji i to je bilo to. Više nije mogla ništa da uradi, sem da čeka.

Znala je otprilike kako mačke vrše nuždu. Sećala se kako je, kod bake i deke u kući, mačka sedela ozbiljnog izraza lica u kutiji u čošku kuhinje. Iako je to bila samo životinja, bilo joj je neprijatno da joj smeta, pa je nikada nije radoznalo osmatrala.

Kotecu se još nije približio pesku. Sada bi volela da je više obraćala pažnju na navike mačke iz svog detinjstva.

„Možda nema dovoljno peska?“ Dok je sipala još u kutiju, oglasio se interfon. Moe se trgnula.

To je Rjuđi, Jao, ne. Potpuno sam zaboravila.

Danas je bio utorak. Duskoro bi skakala od uzbuđenja čekajući ga da dođe. Njen dečko, Rjuđi, radio je u agenciji za nekretnine i sredom je imao slobodan dan. Živeo je s roditeljima, ali bi tokom slobodnih dana po povratku s posla svratio do Moe i prespavao tu. Moe bi sutradan propustila predavanja na fakultetu i dan provela s njim.

Tako je izgledao njihov odnos već skoro godinu dana. Ali Rjuđi je u posljednjih mesec dana tvrdio da je mnogo zauzet i nije dolazio da je vidi. Moe se činilo da je u poslednje vreme bivao sve hladniji. Odgovarao joj je šturo i izbegavao je njen pogled. Njegov suv, nespokojan osmeh u njoj je budio nelagodu i slutnju.

Juče joj je poslao kratku poruku: *Moram nešto da ti kažem, doći ću do tebe posle posla*. Znala je da ovo ne može biti dobro. Da li mu je dosadila? Da li ju je zamrzio? Ili je možda našao neku drugu? Bila je snuždena i samo je o ovome razmišljala sve dok nije zalutala u onu kliniku, ali zbog Kotecua sada je zaboravila da Rjuđi dolazi. Kako nije bila mentalno spremna za taj susret, zatvorila je vrata spavaće sobe i izašla u hodnik.

Odeven u poslovno odelo, Rjuđi je stajao na vratima. Umesto pozdrava samo joj je mahnuo, sav napet. Nije se smirio čak ni kad je ušao, a pogled mu je nemirno lutao. Iznenada joj se učinilo kao da se temperatura u sobi naglo spustila. Nekada bi samo njegovo prisustvo bilo dovoljno da celu prostoriju ispuni srećom. Rjuđi ima dvadeset pet godina i zreliji je od nje. Nežan je, staložen i obrazovan. On je dečko kakvim može da se ponosi.

„Hoćeš li da jedeš nešto? Ili da popiješ? Ah, da. Puštaju novu korejsku seriju. Koleginica s fakulteta mi je preporučila i rekla da je veoma zanimljiva.“

„Neka, hvala. Nego, Moe, ono što sam hteo...“

„Puštaju i novi film. Vidi, ovo je onaj što si rekao da ti se gleda. Kad je pre izašao? Mada, recenzije nisu baš dobre. Hoćeš li da naručimo nešto? Picu, na primer?“ Moe nije prestajala da priča, očajnički pokušavajući da

preokrene neprijatnu situaciju. Namerno je izbegavala da pogleda Rjuđijevo uznemireno lice.

Neću da raskinemo. Mislila sam da nam ide dobro. Uopšte mi nije jasno zašto bi hteo da me ostavi.

Rjuđi je hteo nešto da kaže, ali se utom čuo glasan zvuk iz spavaće sobe.

„Šta se to sad čulo?“, upitao je Rjuđi.

„Mačka.“

„Mačka? Imaš mačku?“

„Da. Čudna je priča, ali u klinici su mi dali mačku.“

„U klinici? Šališ se?“ Rjuđi se kiselo nasmejao. Iz spavaće sobe je i dalje dopirala buka.

Moe je polako otvorila vrata i provirila unutra. Pogled joj se susreo s Kotecuovim dok je zarivao kandže u njenu posteljину na krevetu. Kotecu je razrogačio oči i zaustavio se, kao da je znao da je u nevolji. I Rjuđi je provirio u sobu.

„Vau, to je stvarno mačka. Kad si je uzela?“

„Nije moja. Dobila sam je u klinici kod Ulice Rokaku, ili Takojakuši... Rekli su mi da se doziram nedelju dana. Dali su mi i *Evidenciju lekova*... mislim, *mačaka*.“

Rjuđi se zbunjeno namrštio kada je ovo rekla. „O čemu pričaš? Šta ti to znači?“

„Znam da zvuči čudno, ali istina je.“

„Hm...“ Nimalo joj nije verovao. „Mačka, dakle? Fino je što si je udomila, ali mislim da ćeš se previše vezati za nju.“ Rjuđi je otvorio vrata i ušao u spavaću sobu. Čučnuo je i polako se približavao Kotecuu. Mačak je bio na krevetu, oprezno se povlačeći unazad. „Kul ti je ova mačka. Liči na malog leoparda. Hoće li me ogrebat i ako je pipnem?“, upitao je ispruživši ruku, ali Kotecu je hitro

skočio s kreveta, kao da je predosetio njegove namere, i šmugnuo u ćošak sobe.

Rjuđi se razočarano naslonio o ivicu kreveta i posmatrao mačka. Više nije bilo one neprijatne atmosfere. Moe je sela kraj njega i naslonila mu glavu na rame. Kotecuovo prisustvo ih je zbližilo.

Iako je delovalo nestvarno, možda je prisustvo mačka zaista imalo nekog efekta. Moe je bila zahvalna doktoru. Nije mogla da poveruje da joj je mačka rešila ljubavne probleme. Rjuđi ju je nežno gledao.

„Stvarno je slatka mačka. Čuo sam da sve više devojaka koje žive same uzimaju mačke.“

„Da, da.“ Primetila je da je Kotecu onjušio posudu s hranom i vodom, a zatim i ivicu kutije s posipom, koja se nalazila pored. „Možda će sad da obavi nuždu.“

„Stvarno?“ Rjuđi se nagnuo ka mački.

Kotecu je polako i oprezno ušao u kutiju. Nije odmah čučnuo, već je uz šuškanje razgrtao pesak. Moe je pomislila da možda ne bi trebalo da zure u njega i da ga prisustvo ljudi ometa.

Ali Rjuđi ga je posmatrao s takvom radoznalošću da Moe nije imala srca da predloži da se sklone. Sve vreme joj se vrzmalo po glavi da će njegov osmeh zgasnuti i da će ponovo početi priču o raskidu ako izađu iz sobe.

„Ah, seo je“, rekao je Rjuđi.

Kotecu je spustio zadnjicu i podigao rep. Nije videla jasno zbog senke koju je bacala ivica kutije, ali se po pokretima činilo da vrši nuždu.

Dobro je, sad mi je lakše.

Kotecu je ubrzo podigao zadnjicu i prednjim šapama se očistio od peska. Taj pokret je bio toliko umiljat da su

se i Moe i Rjuđi osmehnuli. Oboje su mu se približili jer su želeli bolje da ga vide.

A onda kao da je nestalo sve umiljatosti, jer je mačak uskovitlao posip, a lavina grudvica izletela je iz kutije. Kada je Moe shvatila da će nastati problem, već je bilo prekasno. Kotecu je ispružio prednje šape i kopao po posipu kandžama kao da su grabulje. I to veoma žustro. Do malopre se igrao poput deteta, a sada je ličio na bager koji razriva šljunak. Kotecu se okrenuo i nagnuo napred, oslonivši zadnje šape na ivicu plastične kutije. Zadao je poslednji udarac, ovoga puta iz sve snage. Pre nego što je Rjuđi i mogao da pobegne, Kotecu ga je zasuo grudvicama posipa, pravo u lice.

„Auh! To boli!“

„Aaa!“ Moe se uspaničeno sklonila. Cela soba bila je prekrivena peskom. Da stvari budu gore, u svoj toj prašini nešto crno letelo je pravo ka Rjuđiju.

Je li to... govanc...

Rjuđi je grozničavo čistio posip s lica i kose, i dalje nesvestan da se mačji izmet razleteo po celoj prostoriji.

„I tako je tvoj dečko otišao kući s govancetom na glavi“, rekla je Reona i grohotom se nasmejala.

Kafić na fakultetu koji se prostirao sve do dvorišta bio je prepun tokom pauza između predavanja. Reona je bila toliko glasna da su ih devojkice sa susednog stola prekorno gledale. Moe se postideno pogrbila.

„Nemoj, Reona, preglasno se smeješ.“

„Izvini, ali ovo je stvarno smešno. Bio je prekriven mačjim izmetom...“ Činilo se da će Reona ponovo prasnuti u smeh, pa ju je Moe ućutkala pogledom.

„Sve sam lepo očistila. Govance se zalepilo za pesak, pa nije bilo tako strašno.“

„Ovo me je baš nasmejalo.“ Reona je uživala. „Ali zar nije dobro ispalo? Zahvaljujući tome ste se pomirili, zar ne?“

„Aha...“, Moe je nesigurno odgovorila.

Moe se zbog studija preselila iz sela u Kjoto, i Reona joj je bila najbliža drugarica i koleginica. Često su provodile vreme zajedno, kako na fakultetu, tako i van njega. S njom je mogla i da priča o svom dečku, koji je već neko vreme bio rezervisan. Imale su potpuno drugačiji stil oblačenja i ponašanja: Moe je volela ženske stvari, a za Reonu su drugi govorili da deluje muškobanjasto. Svejedno, uživale su jedna s drugom. Različiti hobiji proširivali su im vidike i zajedničke aktivnosti.

„Zašto ste se udaljili? Imaš li ideju?“, Reona je pitala, a Moe je odmahнула glavom.

„Ne. Nismo se svađali, pritom ne izgleda ni kao da je ljut na mene zbog nečega.“

„Je l' ćudljiv?“

„Nije takav. Uvek je opušten.“

Sinoć je Rjuđi pošao kući čim je očistio pesak sa sebe, i rekao da sutra mora da radi iako ima slobodan dan. Nisu se pomirili jer nisu ni stigli da pričaju. Moe je barem uspela da izbegne razgovor s njim.

„Pokazala si mi njegovu fotografiju ranije i izgledao mi je fino. A i vrlo je zgodan. Kako ste se upoznali? Na žurki?“

„Da, društvo s fakulteta je organizovalo žurku, na koju je i Rjuđi došao. Zaljubila sam se na prvi pogled.“ Moe se nasmešila. Otišla je na tu žurku samo da bi upoznala više ljudi sa studija, ali Rjuđi joj se dopao čim ga je videla.

„Na prvi pogled? To mi se nikad nije desilo.“ Reona se kiselo nasmejala. „Mada, ne kažem da nije nemoguće. I izgled je bitan. A da li si sigurna da znaš kakav je i iznutra?“

„Naravno. Rjuđi je dobar i iskren.“

„Stvarno? To ne kažeš samo zbog njegovog izgleda?“

Moe nije bilo briga što je Reona zadirkuje. Rjuđi je bio njen idealan tip muškarca i ništa nije moglo da je pokoleba. Zato nije mogla da ga pusti.

Iznenada se snuždila. Do sada je uvek oslobađala uto-rak veče i celu sredu da bi bila s Rjuđijem. Čak i kada nije trebalo da dođe, ostajala je kod kuće i propuštala obavezna predavanja, u slučaju da se ipak pojavi. Međutim, danas nije htela da bude sama sa svojim mislima, pa je posle dugo vremena došla na fakultet u sredu. On će sledeći put doći verovatno tek sledećeg utorka uveče. Do tada mora da smisli neko rešenje. Ne može ponovo da se osloni na mačka – Kotecu joj je prepisan na samo nedelju dana.

Kotecu, koji je prethodnog dana celu spavaću sobu prekrrio peskom, nije pokazivao ni trunku kajanja. Svio je svoja leđa s leopardskom šarom i zaspao. Moe je, kroz suze, vadila mačji izmet iz peska i beležila njegov oblik u *Evidenciju mačaka*. Ali pošto je bio razbacan svuda, bilo je teško precizno odrediti.

Pitala se na šta će soba ličiti kada se vrati kući. Rastužila se kada je shvatila da bi mogla opet da naiđe na katastrofalnu scenu. Moe je obuhvatila šolju obema rukama i duboko uzdahnula.

„Vlasnici mačaka se sigurno mnogo muče sa čišćenjem. Nisam znala da će pesak leteti svuda okolo.“

„Kod mene nije tako.“ Reona je pila svoju leđenu kafu na slamčicu, mada je u čaši uglavnom ostao samo led. Moe ju je jedva čula od srkanja.

„Šta kod tebe nije tako?“

„Situacija s peskom punim govanaca. Svojoj mački uzimam posip koji se manje lepi.“

„Čekaj, ima više vrsta?“

„Da, ima mnogo vrsta peska za mačke.“

„Ozbiljno? Nisam znala. Ovo su mi dali u klinici.“ Jučerašnji oblak prašine bio je na nivou male ekološke katastrofe.

„Ta klinika zvuči baš čudno. U kom delu okruga Nakagjo se beše nalazi?“

„Šetala sam Ulicom Takojakuši i slučajno nabasala na nju. Nego, šta si rekla za taj pesak koji se ne lepi? Gde ga prodaju?“

„Pred tobom je ozbiljan zadatak, nema šta! Ako želiš raznoliki izbor, trebalo bi da odeš do veće prodavnice za ljubimce. Ima jedna velika kod metro stanice, hoćeš da odemo posle predava...“

„Idemo, idemo!“ Moe ju je prekinula, a Reona se ponovo glasno nasmejala.

Prodavnica za ljubimce u koju ju je Reona odvela zauzimala je gotovo pola sprata ogromnog supermarketa i bila je daleko veća i urednija nego što je Moe zamišljala. Imala je visok plafon i jarko osvetljenje, a zbog staklenih zidova lokal je delovao još prostranije.

Najviše ju je iznenadila ponuda. Redovi polica, nalik onima u običnim marketima, bili su prepuni svakakve